



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Cap. V. De approbat. Confessariis necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

probabilem esse affirmat, pro Regularibus praesertim, quando sine causa sufficienti Episcopus apponit limitationes dictas (ad beneplacitum, &c.) quod etiam observat Diana p. 6. r. 6. ref. 48. & innuit de Lugo de pœn. d. 2. num. 60.

9. Obiicitur. In cap. si gratiosè, de rescriptis, in 6. expressè habetur illud Axioma, Concessio gratia ad beneplacitum spirat morte concedentis. Respondetur. Hoc Axioma multas habet limitationes, quas legere potes apud Menochium de Arbitr. lib. 1. quest. 69. & Bossium de Iubil. fest. 3. cap. 2. num. 10. adde, & apud Sanchez. l. c. Inter cetera est illa, ut eiusmodi Pronunciatio sit verum in materia ambitiosa, & restringibili. Ita multi apud Barbosa, in quibus circa dictum Axioma, &c. Dico ergo hoc Capitulum si gratiosè, non esse contra nos, illud enim expressè loquitur solum de materia multum restringibili, nempe de beneficiis vacaturis, quando scilicet Pontifex concedit aliqui gratiam, ut provideatur de beneficiis, quæ vacant pro tempore, quo ipsi Pontifici beneplacitum erit, quæ concessio vult expressè, ut solum intelligatur de beneficio vacaturo, dum vivet ipse Pontifex: non enim vult praedecedere successori, cui competit conferre Beneficia, quæ suo tempore vacant & idem est in officiis temporibus.

10. Denique concessa delegatio, seu potestas absolvendi, si à Superiore revocatur legitime, perit, ut indicatum est, sed debet revocatio intimari ei, cui concessa dicta potestas fuerat. Vnde si illi non intimaretur, si per annum ad id destinatum, si per edictum, licet & valde posset ille Sacerdos confessiones excipere, quia donec iurisdicte ipsi intimetur revocatio potestatis, semper potest probabiliter iudicare, nondum sibi ejusmodi potestatem fuisse sublatam, ut ex communi sententia rectè probat Sanchez l. 3. matr. d. 30. n. 11. & 13. Quod si Superior licentiam revocaret, & item eam sua Delegatio intimaret, sed revocatio communiter nesciretur, valde confessiones exciperet Sacerdos, licet illicite, quia tunc adesset error communis, dans iurisdictionem, ut superius dictum est.

CAPUT V.

De Approbatione Confessario necessaria.

§. I. Quid ea sit.

1. **V**T Sacerdos idoneus reputetur ad accipiendam iurisdictionem absolvendi Fideles, præterquam, quod debet carere excommunicatione, suspensione, interdicto personali, modo alibi explicato, oportet etiam ex Tridentino, sess. 23. cap. 15. de reform. ut sit ab Episcopo approbatus.

Aliqui ergo ut Bossius de Iubil. fest. 3. cap. 2. n. 57. sentiunt hanc Approbationem à Tridentino requisitam, nihil aliud esse, nisi meram, simplicem testificationem Episcopi, ut talis persona est, non, ut est Episcopus, quia scilicet ipse testatur, hunc Sacerdotem esse aptum ad Confessiones excipiendas, quia ejusmodi simplex testificatio satis superque est ad intentum Tridentini.

Aliqui vero ut Pontius l. 5. matr. d. 17. n. 14. & Aversa quest. 16. de pœnitent. sess. 6. citans Fabium, Bonac. Bordonum, contendunt, esse sententiam, seu iuridicam testificationem, quam idem Episcopus, ut Episcopus profert de dicta aptitudine. Cum enim (aiunt) approbatio requisita à Tridentino sit quid coniunctum, & pertinet ad completam iurisdictionem Confessarii: sicut ipsa iurisdicção, quæ confertur Confessario, procedit ex potestate iurisdictionis Episcopi ut sic; ita procedat, & approbatio necesse est.

2. Et quidem ex hac posteriore opinione sequitur, nullam esse Approbationem factam ab Episcopo excommunicato vitando, quia, ut scimus omnes, ab excommunicato vitando, vel tollitur, vel suspenditur omnis

iurisdicção. Contra ex priorè sequitur, validam esse, nam illa mea testificatio non oritur à potestate iurisdictionis, neque ab aliquo, quod per excommunicationem tollatur, vel suspendatur, perinde ac, propter eandem rationem, valida est assensus matrimonij exhibitæ à Parrocho vitando.

3. Viraque sententia videtur probabilis, prior tamen est expeditior, & Tridentini verbis (ut accuratè ea perpendenti patebit) conformior.

4. Hanc autem, si testificatio, siue sententia, non est, nec esse debet solum iudicium de doctrina sufficienti Sacerdotis, sed etiam de morum integritate, & prudentia, ceterisque conditionibus ad confessiones Fidelium apte excipiendas: nam propterea, etiam si Sacerdos secularis, vel Regularis dignè, quoad literas, gaudeat laurea Doctoratus, vel sit Magister, seu Lector Theologiae, &c. indiget Approbatione, quia Doctoratus, vel Magisterium quantumvis notorie sapientiae, nihil probat de moribus, &c. Lege Thomam Hurtadum part. 2. tract. num. 1860.

5. Quod eadem testificatio, seu approbatio debeat esse data non ex errore, vel dolo, & quid si ex metu? vel quid, si iniuste negetur? diximus supra satis cap. 4. §. 5.

6. Porro, ut omnia hic breviter colligam, quæ sunt scitu necessaria de prædicta Approbatione percurram, breviter aliquot clausulas Decreti Tridentini sess. 23. cap. 15. de reform. quod illam induxit, quæque prolixè habes apud Fagundez. l. 3. n. 2. Eccl. præcept. c. 2. per totum: Barbosa in Conc. Trid. d. cap. 15. & alios. Decretum autem est huiusmodi.

Decernit Sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis, per examen (si illis videatur esse necessarium) aut alias, idoneus indicetur, & Approbationem, quæ gratis datur, obineat privilegium, & consuetudine quæcumque etiam immemorabili, non obstantibus.

PRIMA CLAUSULA.

§. II. Nullus etiam Regularis possit Confessiones Sacularium etiam Sacerdotum audire.

1. **E**tiam Regularis. Quamvis aliqui velint, ut Rodriguez, Henricus Navar. Lopez apud Ant. Escobar, in Theolog. mor. tom. 1. sess. 2. problem. 30. hanc approbationem Episcopi non esse necessariam pro Regularibus exemptis, quia ipsi habent privilegia, ut electi à suis Superioribus, & presentati Episcopis, si hi nolint approbare, intelligantur iure ipso approbati; tamen est adeo manifesta miseria, & Escobar ibi adducit Suarez, Fagund. & alios horum privilegiorum revocatio, quæ satis expressè fit à Tridentino in hac sua nova lege, contradicçãoe opposita privilegiis illis quibuscunque, ut non sit integrum dubitare de huiusmodi necessaria Approbatione, etiam pro Regularibus. An autem Episcopus possit Approbationem dare limitatam v. g. pro viris, & non pro Mulieribus, &c. Lege Dianam p. 11. tract. 8. resol. 27.

2. Nullus possit. Per hoc verbum possit, proposita negatione, modoque loquendi, & sine Tridentini, ostenditur, nullum Sacerdotem, siue secularem, siue, ut modo dixi, Regularem, posse validè, vel licitè sine Approbatione Ordinarij confessiones excipere: licet enim sit controversum, an semper vox non potest, tum licitum usum, tum validum excludat, de qua re Suarez l. 5. de leg. c. 31. a. n. 13. Sanchez lib. 6. matr. d. 38. n. 20. Castrop. tom. 1. tract. 3. d. 2. p. 17. n. 4. & tom. 3. r. 16. d. 4. p. 12. §. 4. num. 4. & distinctius ibid. p. 13. §. 1. n. 8. Quintanad. de confirm. sing. 7. n. 4. Batdi l. 20. select. q. 8. num. 7. alique fusi; tamen omnes concordant, in re nostra utrumque excludere ex modo, ut dixi, loquendi, & sine intenco à Tridentino.

Posita hac doctrina, colligo ex Suario d. 28. de poenit. *sect. 5.* & Diana p. 1. rr. 4. *res. 16.* si quis Episcopus concederet tibi licentiam eligendi Confessarium non approbatum, quemcumque velis, nulliter eam conceditur, quia ipse dispensare non potest in lege Superioris, qualis est hæc Tridentini, in qua solus Summus Pontifex potest. Hoc Suarii dictum ego tunc intelligo esse verum, quando ejusmodi licentia ex circumstantiis non est tacita Episcopi approbatio ejus Confessarii, quem tu elegeris.

3. *Confessiones Sæcularium.* In his verbis notantur duo. Primo, Concilium loqui de Confessariis audituris Confessiones Sæcularium, non ergo de excepturis Religioforum confessiones, de quibus nihil Concilium innovat. Quare hi poterunt secundum ius antiquum ab Sacerdotibus absolutionem obtinere, quos eorum Prælati ipsi destinaverint.

4. Inter Sæculares numerata post Decretum Urb. VIII. *Cum sicut accepimus*, quia revocavit omnia privilegia, alias concessa circa confessiones sæcularium sine approbatione Episcopi, numerata, inquam, cum Dian. p. 1. rr. 4. *res. 14.* Aversa q. 16. de poen. *sect. 7. fin.* Bos. de iubilæo *sect. 3. cas. 2. n. 32.* contra Tamb. de iur. Abb. rr. 2. d. 6. q. 16. & contra Lezzanam in mari magn. Erem. S. Augustini, §. 1. n. 4. famulos, quamvis communes Religioforum, qui non sunt nec Novitij, nec professi: numerata item Alumnos & Convidores in Seminariis eorumdem Religioforum: ut etiam numerata proximè ingressuros in Religionem, nam quia hi sunt verè sæculares, per dictum Urbanum Decretum ablata est potestas, qua forè gaudebant Religiosi apud Thom. Hurtad. part. 1. *Res. Mor. folio mibi 293. n. 197.*

5. Secundo, notatur à Concilio, revocari eam antiquam aliquorum locorum consuetudinem, per quam Sacerdotes sæculares absoluebantur à quovis Sacerdote, & licet aliqui dubitaverint de hac revocatione, nunc post multas declarationes Cardinalium, & maxime post Decretum Innocentij X. non potest de ea amplius dubitari, ut videre potes apud Verricelli de *mission. tit. 9. quest. 153.*

6. Nondum omnia, quæ huc pertinent, explicuimus, enodandæ enim sunt sequentes quæstiones, quas per suos titulos claritatis gratia, sic distinguo.

Approbatio pro Confessore ipsius Episcopi.

7. Quæritur Primo, an sub nomine Sacerdotis sæcularis hæc comprehendatur etiam Episcopus, ita ut Episcopus v. g. Syracusanus non possit extra suam Diocesim, v. g. in civitate Catanensi Confessorem ex sibi non subditis eligere, sed debeat aliquem ex illis, qui sunt approbati ab Ordinario Catanensi.

8. Comprehendi affirmant De Lugo, de poen. d. 21. n. 3. citans Suar. & Coninch. & Aversa q. 16. de poen. *sect. 8.* quia etiam ipse est Sacerdos sæcularis: Confirmatur ex eodem De Lugo, in *resp. moral. l. 1. dub. 17.* qui dicit Episcopum extra suam Diocesim non posse approbare Confessarios pro suis subditis extra Diocesim existentibus.

9. Negant alij. Vnde Bos. de iubilæo *sect. 3. n. 100.* & Pasq. *decis. mor. 88.* id extendens ad Episc. *confir. nondum consecratum*, & *decis. 87. ad Titularem*: lege etiam Lud. à Cruce in exp. Bull. *Cruc. d. 1. cap. 2. d. 25.* dicunt, Episcopum, etiam post Tridentinum posse eligere, quem voluerit, juxta c. *finale de poen. & remiss.* Quamvis autem aliarum rationes afferantur ab aliis pro hac sententia, illa mihi satis probabilis in mentem venit, quia ex contextu, & loquendi modo usurpato à Tridentino, nomine Sacerdotum sæcularium, quibus imponitur, ut ipsorum Confessarius sit approbatus à suo Episcopo, solum intelliguntur Sacerdotes communes, non vero Sacerdotes, qui simul sunt Episcopi. Video enim hodie Sacerdotis nomine non venire Episcopos, esto olim venerint, & etiam si hodie venerint in aliis dispositionibus, certè in dispositionibus Tridentini, non item: quia adverte sub nomine Sacerdotis nunquam Concilium includere

Episcopum, sed constanter Sacerdotis nomen dicitur prolatum, non nisi Sacerdotibus communibus subditis. 10. Ad Confirmationem Respondeo: Negativè, id, quod dicit De Lugo, & merito, nam cum Approbatio ad audiendas confessiones sit actus iurisdictionis exercet, ut alibi dictum à nobis est, multo magis mera testificatio, ut dixi n. 1.

Approbatio pro Confessore Cardinalium, Imperatoris, Regis.

11. De his, (quæ est Quæstio II.) cum non loquens praxis, legatur Diana p. 1. rr. 4. *res. 14.* Quæ alios citans, qui tamen tandem concludunt Cardinalium Confessarium non indigere approbatione Episcopi, ipsos posse dare licentiam suo familiari, ut eligat in Confessarium Sacerdotem, quem voluerit, quæ ab Episcopo non approbatur, quia Cardinalium Episcopi, & Parochi sive familiaris, Non ita Imperatores & Reges: hi enim, nisi habeant privilegium, ut solent, indigent Confessariis ab Episcopo approbatis.

Approbatio pro Confessario Novitij.

12. Quæritur Terio, an Confessarius Novitij Religionum exemptarum, (exceptæ autem sunt hæc, quæ ferè omnes Religiones) debeant ab Episcopo approbati.

13. Respondeo, non debere quia Novitij in familiis (quæ certe est posse absolvi apud Confessarium independentem ab Episcopo) veniunt nomine Religioforum: Ipsi ergo poterunt Absolutionem obtinere à Confessario deputato à suis Superioribus.

14. Sed possuntne prædictam absolutionem accipere à Confessario destinato, vel approbato solum à suo Episcopo, & non à suo superiore?

15. Respondeo. De hac re agam infra in *res. de res. c. 3. n. 8.* ubi dicam negari ab aliquibus, sed probabiliter concedi ab aliis.

Sed per Bullam Cruciatæ dicam paulo infra in *eodem c. 5. §. 4. n. 38.*

Approbatio pro Confessario Religiosorum agnatis.

16. Quæritur I V. in hunc modum. Solet sive ex causa, sive ex tacita licentia imbibita in facultate peragendi, seu, quod idem est, in facultate moralis, hi sunt Sacerdotes proprii ordinis, solet, inquam, Confessarios Religiosos, ut tunc constentur Sacerdoti sæculari Sacerdote sui ordinis carent, de qua re lue Suar. de *Relig. rr. 8. l. 2. c. 17.* In his ergo casibus possuntne Religiosi in Confessorem eligere Sacerdotem exemptum, nondum approbatum ab Episcopo.

17. Negat Vasq. cum paucis, sed probabiliter contra Suar. l. c. cum multis. Ratio est, quia ex una parte Tridentinum non includit Religiosos in hoc Decreto requirente Approbationem Episcopi, ut supra vidimus, & ex alia à Superioribus non restringuntur ejusmodi iurisdictionem ad eligendos Confessarios approbatos ab Episcopo, sed enim restringentur, sine dubio non possent, ergo etiam à nobis restringi debent. Nostri ex Societate autem restricti in aliquo, quoad hoc, infra dicemus, de *confir. c. 11. §. 1. n. 26.* ubi etiam explicabimus, quia tamen Religiosi possint absolvi à reservatis, cum iter faciant.

Approbatio pro Confessariis Monialium.

18. Quod Moniales subditæ Episcopis debeant alios Confessarios habere, nisi à suo Episcopo approbatos, res est, & semper fuit extra controversiam, quæ subditæ, & ipsæ Episcopo sunt. Solum ergo olim est quæstio de Monialibus exemptis, quæ scilicet Prælati Religioforum exemptorum sunt subditæ. Sed iam hodie soluta est hæc quæstio: Gregor. cum XV. *Infirma*

hili, statuit, etiam has non alios, quam ab Episcopo approbatos habere posse in Confessario.

19. Porro, ut hac occasione alia ad Monialium Confessarios pertinentia discas, habet sequentia.

Primo. In licentia, quam dat Episcopus excipiendo Confessiones etiam mulierum non intelligi Moniales, nisi specialiter exprimentur, & ita est praxis, ut ex communi sententia notat Campanili, in *direct. luris*, dub. 12. cap. 13. num. 62.

Secundo. Confessarium approbatum pro vno Monasterio, non censeri approbatum pro alio. Vide Doctorem apud *Averlam* q. 6. de *pœn. sect. 7.*

Tertio. Approbatum pro uno Monasterio pro una vice, non pro aliis vicibus.

Quarto. Approbatum absolute pro secularibus, an possit excipere Confessiones Monialium tempore tubilei, alij negant, alij affirmant apud Pelliz. de *Monia*, c. 9. num. 20. & 21.

Quinto. A quonam absolvi possint Moniales à refectione dicam infra in *trall. de casib. reser. cap. 3. n. 3. & 4.*

Approbatio pro Confessario Ordinum Militarium.

20. Interrogatus nuper fui, an Milites Hierosolymitani S. Iohannis, hodie Melitenses, possint eligere in suum Confessarium quemlibet Secularem, vel Regularem Sacerdotem, qui ipsis designetur à suis Superioribus, quamvis hic non sit approbatus à suo Episcopo?

21. Verique Sanchez d. 49. n. 10. & Th. ap. eundem putant posse, quia ex una parte hi milites sunt in omnium sententia veri Religiosi, pro quorum Confessariis non requirit Trident. Episcopi Approbationem, & ex alia non habemus, cur ipsi qui sunt verè Religiosi ab hoc privilegio sint excludendi.

22. Averla autem q. 1. 6. de *pœn. sect. 7.* putat non posse, atque adeo etiam ipsorum Confessarios indigere Episcopi Approbatione. Ratio est (inquit), quia si propter magnam libertatem vivendi qua gaudent, veniunt nomine secularium, pro quorum Confessariis requirit Tridentinum Approbationem Episcopi, in Tridentino enim hoc nomen (Secularis) accipitur prout opponitur Religioso claustrato, ut idem hic sit, Secularis, ac vivens in propria domo, & quasi in saeculo.

23. Equidem tria Dico. Primo hanc acceptationem nimis esse gratis, excogitatam. Dico secundo, melius idem probari posse ex interpretatione vsu ipso facta huius Decreti Trid. quando hi milites degunt extra Conventum, hoc est extra Melitam; Raro enim invenies hoc audere, tunc absolutionem petere à non approbato ab Episcopo. Dico tertio, propterea quidquid sit speculativè, certe si sint extra conventum, practice posteriorem sententiam dictam n. 22. esse recipiendam ita Diana p. 3. tr. 2. ref. 30.

24. Dico denique quarto dum sunt in Conventu, id est, dum Melitæ, quasi in suo Claustro ipsis proportionato morantur, videri eorum Confessarios non indigere nisi licentia sui Superioris, quem in hoc esse Priorem Ecclesie supponit Pater Bardi, in *explic. Bullæ Cruc.* p. 2. tr. 4. cap. 2. fac. 2. num. 26. Profecto in praxi, vsus ibi viarum custodiatur.

25. Quoad alios Ordines Militares Sancti Iacobi, Alcantaræ, & Calatravæ, quamvis de his vtrunque (sane probabiliter) an verè sint, an non sint Religiosi pugnetur, dicendum est, in vtraque opinionem debere vti Confessariis approbatis ab Episcopo, quando sunt extra suos Conventus (nam quando ibi commorantur, vsus servatur iuxta praxim ibidem observatam.) Ratio est, quia, si non sunt Religiosi subduntur Episcopis; si sunt Religiosi, recurrit, quod tertio dixi n. 23.

De licentia, quam Religiosus habere debet, ut valide excipiat secularium Confessiones.

26. Ex occasione Approbationis, quam etiam Religiosi obtinere per Tridentinum debent, ut n. 1. dictum

est, omnia fere, quæ ad licentiam pertinent, sub qua à dictis Religiosis Sacramentum Pœnitentiæ ministrandum est, hic breviter comprehendam.

Recole autem, Religiosos iurisdictionem necessariam ad absolvendum seculares habere à Summo Pontifice, ut nuper vidimus, ubi addidimus, eandem posse habere ab Episcopo, qui dum eos approbat, (simul) nisi quid expresse limitet) iurisdictionem confert.

27. Hoc in memoriam redacto; si loquamur de iurisdictione, quam Religiosi habent à Summo Pontifice, ab ipsis, teste Suarez t. 4. de *Relig. tr. 8. l. 2. c. 16. præsertim n. 1. v. sine*, & latius Castrop. de *pœn. p. 14. num. 7.* non obtinetur, inconfutis, vel invitis eorum Superioribus; Ratio est duplex. Prima, quia in Clem. dudum de *Sepulturis*, Religiosis conceditur posse absolvere, pœnitentes, quando à Superioribus præsentantur Episcopo, ut is eos approbet; ergo supponit, quod ipsi Superiores non sint inconfutis, vel inviti. Hoc autem nunquam invenitur revocatum. Secundo, quia hoc privilegium recte concessum est Religioni, quare non transit ad particulares, nisi media voluntate Superioris. Ita Bos. de *Jubil. sect. 4. casu 2. n. 180.* testans esse sententiam communem. Et advertit tamen aliquis, siue iure, siue injuria posset de hoc dubitare, quoad alios Religiosos, scilicet quando Superior positive non repugnat, velletque sustinere privilegium esse immediate ipsis particularibus concessum; tamen quoad Religiosos nostræ Societatis dubitari non potest, quia Societas habet privilegium, ut nullis gratis concessis, vel concedendis Socii utantur, nisi medio Patre Generali positive concedente. Ita in *Præf. Compend. Priv. Soc. Iesu*, & Suarez t. 4. de *Rel. tr. 10. l. 10. c. 5. n. 6. & 9. cap. 2. à n. 2.*

28. Atque ex hac doctrina sequitur, Primo Regularem non posse in administratione huius Sacramenti Pœnitentiæ uti privilegiis suæ Religionis, siue directe, siue per communicationem concessis; sine suorum superiorum licentia, quia pari modo illa omnia debent medio Superiore transire ad subditos. Sequitur secundò, (ut inferit Suarez l. c. 1. 9. c. 2. n. 6.) Superiores posse dictam iurisdictionem, quam ipsi juxta dicta, suis committunt, communicare limitatè, ut scilicet dicti Religiosi possint excipere confessiones virorum, & non mulierum, in hoc loco, & non in alio tanto tempore, & non tanto, &c. sicuti possunt Episcopi, ut probat quotidiana praxis, limitatè approbare aliquem Confessarium pro vicis, & non mulieribus, tanto, vel tanto tempore, pro secularibus, & non monialibus, &c. Lege Averlam *quæst. 16. de pœnit. section. 7. Afca. Tamb. de iur. Abb. t. 2. d. 6. quæst. 16.*

29. Si vero loquamur de iurisdictione, quam participare possunt Regulares, si ea ab Episcopo eis communicetur; Dico Episcopum posse, (nam quando velle, censendus sit: dicam mox n. 30.) ipsis Religiosis eam valide communicare etiam invitis eorum Superioribus. Ita Graff. Miranda Lezana, Laym. alique apud Bossum de *Jubil. sect. 3. casu 2. num. 187.* Trull. in *Bullæ Cruc. l. 1. §. 7. cap. 1. d. 6. n. 7.* Lud. à *Cruc. in Bullæ Cruc. disp. p. c. 2. d. 16. n. 5.* Si enim Episcopus potest non subdito, v. g. Sacerdoti alterius Diocesis dare valide iurisdictionem, Approbationemque ad proprias dicti Episcopi oves absolvas, in scio, invitoque alio Episcopo dicti Sacerdotis, cur non Religioso; hoc tamen interest inter vtrumque quod Religiosus facilius posset peccare mortaliter, quia facilis sub gravi præcepto à Superiore prohiberi ipsi potest, ne excipiat Confessiones secularium, cum non tam facile soleat Episcopum sub gravi præcepto his Sacerdotibus idem prohibere.

Dixi valide communicare, &c. At licet ne Religiosi videntur dicta iurisdictione?

30. Respondeo etiam Laym. l. 5. tr. 6. cap. 10. n. 19. sine positiva prohibitione superioris putat peccare Religiosum prædictum, si Confessionis Sacramentum administret, quia adhuc in re gravi vtitur sua voluntate independenter à superiore. Id ego Layman concedere non possum.

sum, quia saltem ex certa consuetudine, non peccant Religiosi contra dependentiam à suo Superiore, nisi hic legitime voluntatem suam exprimat in contrarium.

31. Pœus quid molitur Bossius, Leccians Sylvest. Henricus, alioque, contendit enim Religiosum esse incapax iurisdictionis Episcopalis sine consensu Superioris, quia sic subderetur Episcopo, à quo totaliter erat exemptus, quod cedit in præjudicium Superioris. Quare putat absolutionem prædictam esse omnino illicitam, & quidem etiam invalidam.

32. Verum, ut hinc incipiam, quamvis ex ejusmodi præjudicio, etiam si illud adesset grave, illicita fieret collatio iurisdictionis, sed vnde probatur fieri etiam invalidam, & Religiosum ex vi subjectionis, quam in Religione proficitur, esse ejusmodi iurisdictionis incapax?

33. Deinde dico, Religiosum prædictum, tunc solum illicitè mortaliter vsurum dicta iurisdictione, excipiendo Sæcularium Confessiones, quando illi Superior legitime per positivam prohibitionem graviter præcipit, ne ea utatur: tunc enim faceret contra obedientiam superiori debitam, aliàs, ad summum solum venialiter peccaturum: Vide tamen n. 36.

34. Hic denique scito, Ordinis Prædicatorum Religiosos illud habere à Julio III. refert Rodriq. tom. 2. Reg. art. 1. & Castrop. loco mox citando, ut nullæ sint omnes licentiæ absolvendi, seu iurisdictiones pro Confessionibus audiendis concessæ illis ab Ordinario (non ergo concessæ à Summo Pontifice, sicut fit per Bullam Cruciatæ) ut rectè notat Castrop. de pœn. p. 14. n. 24. licet Magister Ordinis revocandas esse judicaverit. Cum ergo ibidem Rodriquez dicat, fuisse in quodam Capitulo Generali revocatus, si sint sine consensu suorum Superiorum, non videtur dubium pro Dominicanis esse invalidas Absolutiones, collatas, sine dicto Prælatorum suorum consensu. Hanc Julii III. Constitutionem non efficere alios Religiosos, (nisi confect ab aliis Religionibus receptam fuisse, quod certè hodie non constat,) notat ibidem Castropalaus.

Invisio Superiore, an possit in Confessarium eligi Religiosus per Bullam.

35. An sint eligibiles per Bullam Cruciatæ Regulares, quando verè sunt Approbati ab Ordinario, invitis, seu prohibentibus suis superioribus, breviter per hanc occasionem, dic affirmativè quoad validitatem. Ratio est, quia ex vna parte, ex vi Bullæ iurisdictionem illis dat Pontifex, & ex alia jam supponimus, eos esse Approbatos.

36. Quid Secundo, Si Superior hunc Religiosum, quamvis aliàs approbatum, per sententiam privaverit, vel suspenderit ab omni iurisdictione? Respondeo idem dic, quoad validitatem Absolutionis. Superior enim Regularis non potest privare Religiosum iurisdictione concessa, vel concedenda à Pontifice.

37. Dixi in utroque casu n. 35. & 36. quoad validitatem, nam in hoc secundo peccare mortaliter cum Luis de Raimon. in Apol. pro. M. Serio. §. 4. n. 32. Regularem puto: quidem Superior Regularis, licet iurisdictionem concessam à Pontifice, vel etiam ab Episcopo abolere nequeat; tamen regere subditum valet in vsu talis iurisdictionis; Si ergo illum per iuridicam sententiam prohibet, videtur sub gravi præcepto prohibere. In priore autem casu, ubi non intercessit sententia, sed sola prohibitio, peccabit Religiosus, siue mortaliter, ut habet Diana p. 1. tr. 11. resol. 13. alique: siue venialiter, juxta majorem vel minorem præcepti dati rigorem, ut innuit num. 32. Et quidem juxta hunc majorem, minoremve præcepti rigorem, debet intelligi Fagund. 2. Eccl. præcept. lib. 7. cap. 2. num. 32. dum sic habet: Si Prælatus Regularis expressit verbis suis licentiam, approbationemque non auferat, sed tantum prohibeat audire Confessiones, aut

prohibeat, ne Juniores sacerdotes sceminas audiant propter periculum, & decentiam personarum, & Religiosus tunc quidem eam Approbatio non auferat, valeat solutio: peccant tamen contra Prælatorum suorum prohibitionem, & ob id possent ab illis graviter puniri. Hæc Fagund.

Quandom Episcopus præsumitur dictam licentiam concedere?

38. Sed adhuc dubitabis primo, Quandom præsumitur Episcopus concedere Religioso ejusmodi iurisdictionem, Approbationemque, etiam si invitis suis superioribus? Respondeo, quando Episcopus expresse licentiam concedit Religioso, aut quando illi licentiam excipiendo: ipse nihilominus iurisdictionem suam Approbationemque confert, alias enim semper præsumitur eam conferre more consueto, id est Superiori Regulari positivè consentiente. Quare non est illicita concessio facta ab Episcopo Superioribus ignorantibus, & multo minus contradicentibus. Si enim ejusmodi ignorantia, vel contradictio Episcopo non sit tantum magnum periculum est, ne collatio iurisdictionis sit brepitia, atque adeo nulla, cum sit siue per fraudem, siue ex errore concessa. Sed Diana cum alius Episcopos absolute (nisi exprimat contrarium) ponere licentiam excipiendo Confessione dependentem à superioribus Religionum. Certè id colligitur ex doctrina quam affert Valentia tom. 3. tract. 22. §. 9. 20. p. 4.

An Religioso licentia concessa ab Episcopo in Religione proficit in saculo, & contra?

39. Dubitabis Secundo. An Regularis, qui licentiam ab hoc Episcopo obtinuit, excipiendo Confessiones Sæcularium, possit easdem excipere, si ut vult veniens quærit solet in Societate Jesu) ad Sæculum dimittatur? Respondet Pellizzarius, tom. 2. tract. 8. cap. 3. §. 1. quem ad verbum sequitur Dian. part. 1. tr. 4. res. 1. hunc amissurum iurisdictionem, quam habuit, in Religiosus, à Summo Pontifice, quia non est amplius Religiosus; sed retenturum Episcopi Approbationem, per illam Episcopus non revocavit, ut supponimus. Vnde sequitur (ait) hunc dimissum non posse excipere Confessiones, quia quamvis gaudeat approbatione, non tamen pollet iurisdictione, at poterit easdem excipere si illi conferatur iurisdictione, siue à Parocho, siue per Bullam, vel Jubileum, juxta mox dicenda §. sequenti num. 4. & 7.

40. Insufficiens doctrina. Nam ego illud maxime reaveo de dicto Regulari; An idem dicendum sit quoad etiam iurisdictionem, (ut communiter fieri solent) habuit ab Episcopo pro ipsius ovibus, quæ consequenter supponimus, revocata sit. Profecto si consequenter qui Pelliz. velit, concedet, hunc in Sæculo valde debet Confessiones excipere posse, perinde, ac antea in Religione, quia jam habet, tum iurisdictionem, tum Approbationem non revocatas.

41. Sed ego valde ambigo de duratione tum iurisdictionis, tum Approbationis in hoc Religioso dimisso. Vnde puto, non posse Confessiones excipere. Ratio non est, quia nequeo mihi persuadere Episcopum voluisse tantam concedere potestatem pro tempore quo tantum deterius personæ, & status mutatio facienda sit Episcopo quidem tibi Religioso oves suas, sed non tibi Sæculari credidisse præsumendum semper est.

42. Contra assentior Pelliz. l. c. n. 39. & Bortoloni n. 88. apud Pelliz. l. c. dicentibus Sacerdotem Sæcularem cui Episcopus concessit potestatem excipiendo Confessiones suarum ovium ingressum in Religionem, potest valde easdem excipere, quia hic non militat Involuntarium Episcopi, imo maxima ejus voluntas fuit, propter oppositam rationem numero præcedenti dictam puta, quia mutatio personæ est in melius. SECV

SECUNDA CLAVSULA.

§. III. Nisi aut Parochiale Beneficium obtineat, &c.

Statim atque Parochia quis prefaturam incipit possidere, Approbatum jam esse ad audiendas Parochianorum Confessiones, hic Tridentinum pronunciat. Inter hos autem ut refert Barbof. in Trident. *sess. 2. cap. 15. de reform. num. 18* numerari etiam majores Sacerdotes curam animarum habentes, puta Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, & illos Priores, quibus cura secularium animarum cum Iurisdictione quasi Episcopali in suo Territorio tribuitur, nimis est certum. Sicuti mihi certum est (quicquid nonnulli adversentur) non numerari ait De Lugo *d. 2. de pan. h. 10. Afcen. Tambur. de Jur. Abs. tom. 2. d. 6. qua. 17. 17. Suar. d. 28. de pan. sess. 4. Jure Abs. tom. 2. d. 6. qua. 17. 17. Suar. d. 28. de pan. sess. 4.* Praeterea Regulares, ij enim quamvis habeant curam animarum suorum Religiosorum, nequeunt sine Episcopi Approbatione secularium, Confessiones excipere, quia non veniunt absolute, & sine addito nomine Praelatorum, cum eorum Praelatura non sit proprie beneficium Parochiale, quicquid in contrarium velit Th. Hurt. *p. 2. v. 12. c. 1. n. 1869.*

2. Signate autem dixi (incipit possidere) id enim significatur, ut habet De Lugo, & Suar. *l. c. ab illis* verbo Tridentini (obineat.) Quare si solum sit electus, vel si beneficium Parochiale obtineat, eo priveretur, si ve ob delictum fore ob item, si ve ob suspensionem ab officio, ut vult Boss. de Inbil. *sess. 3. cas. 2. num. 57.* si ve ob aliquem causam, quo cesset beneficium, carebit potestate Absolutendi, quia haec ex jure, est accessoria ad possessionem Parochiae. Nam propterea Maneta *de comm. ult. volunt. c. 1. n. 38. & Diana p. 1. v. 11. ref. 7. sine* docent Episcopos Titulares non censi Approbatos, quia sic Episcopatus possessione carent: de hac re lege De Lugo *in resp. mor. d. 1. d. 13. num. 3. & 9.* qui videtur innuere Titularem sententiam Approbatum, sed videtur confecti contrarium. De Lugo *disp. 21. de pan. n. 1. sine.*

3. Contra, dum Parochus Parochiam obtinet, non potest, ut placet De Lugo *de pan. d. 2. n. 63. & Lezzani. conf. 40.* per Episcopum privari Approbatione, quia illa gaudet ex iure Tridentini, adversus quod nihil potest Pontifex inferior. Si ergo illum Approbatione indignum esse legitime constet, suspendat illum ob officio vel removeat, nam tunc, ut dictum est, statim cessat Approbatio.

4. Inquiret Primo, Parochus quando quidem est ipso iure Approbatus estne pro suis tantum Parochianis, an etiam pro omnibus Fidelibus cujuscunque Diocesis, ita ut omnium secularium confessiones liberè possit excipere?

Resp. Dividenda est ejusmodi re prolata Inquisitio, nam quoad priorem partem, An Parochus sit Approbatus pro omnibus? Dico esse pro omnibus approbatum, unde accedente Iurisdictione sola, quae illi deest pro alius legitime illos absolvet. Ratio est, quia ante Trid. Parochus non indigebat Approbatione, nam ex ipso uno officio Parochi Approbatus censetur: Sed Tridentinum nihil immutavit, quoad hoc, ergo neque nunc indigebit Approbatione. At verò quoad posteriorem partem, An liberè possit excipere Confessiones omnium, dico non posse. Ratio est, quia ad legitime eas excipiendas, non solum requiritur Approbatio, sed etiam requiritur Iurisdictione. Cum ergo Parochus gaudeat quidem Approbatione, sed non Iurisdictione, nisi pro suis civibus, pro suis tantum erit aptus Confessarius, non pro alienis.

5. Ex ea doctrina, quod Parochus sit pro omnibus Approbatus, colligitur Fagund. *4. Eccl. praef. l. 7. c. 2. n. 37.* citans praxim Lusit. Sanch. Leand. cum De Lugo *de pan. d. 2. n. 1. 1. Dian. p. 1. v. 4. ref. 1. 3. 5. Concedo tamen, Suar. de pand. d. 18. sess. 5. n. 18.* alique Parochum quemcumque cum

sit Ordinarius suae Parochiae, posse Episcopo saltem non contradicente delegare suam Iurisdictionem alteri Parocho, si ve alterius Parochiae in eadem Civitate, si ve alterius Civitatis in eadem Diocesi, si ve alterius Diocesis cujuscunque, & consequenter hunc Delegatum posse excipere confessiones omnium Parochi De legantis; Nam Iurisdictionem habet ex dicta Delegatione, Approbationem vero habet ex suo munere, ut dictum est.

Scio Barbofam *de pot. Paroch. p. 2. cap. 1. num. 3.* solum concedere in eadem Civitate, cui dicit, à Sacra Congregatione sic fuisse decisum: Verum de hac decisione non constat authenticè. Idem Barbof. pro hac sua restrictione citat Fagund. *2. Eccl. praef. l. 7. c. 2. n. 35.* sed non rectè, quia Fagund. *l. c. sed n. 37.* itat pro nobis, ut modo nos citavimus.

6. Sed quid? poteritne eandem suam Iurisdictionem concedere simpliciter Sacerdoti? Respondeo posse, ut dixi superius *c. 4. §. 3. n. 12.* sed non approbationem, unde simpliciter hic simplex Sacerdos, quia solum habebit Iurisdictionem, & non Approbationem, non poterit legitime confessiones audire.

7. Inquires. Secundo, cum in Bulla Cruciatæ, & Iubilæi dicatur, posse Fideles eligere Confessionem ab Ordinario approbatam, poteritne ab omnibus in quocunque loco, vel Regno eligi Parochus?

Respondeo. In eadem tota civitate, ubi est Parochia certum videtur. Ita Fagund. *l. c. a n. 35.* quia sicuti approbatus ab hoc Ordinario potest per Bullam eligi in tota hac Civitate, ita Parochus cujus titulus Parochiae Tridentinum aequiparat Approbationi. In aliis locis extra Diocesim. Idem *ibid.* multi negant, multi affirmant. Ego sicuti mox docebo, esse probabile Sacerdotem Approbatum à suo Ordinario, posse per Bullam eligi, quia Bulla non requirit Approbationem cujuscunque Ordinaril loci, sed Approbationem absolute, quam jam hic Sacerdos habet, dum à suo Ordinario est approbatus, ita dicendum est de Parocho, cujus Beneficium Parochiale equivalere voluit Tridentinum, Approbationi. Ita Fagund. *l. c. Aversa g. 16. de Panis. sess. 8. Boss. de Inbil. sess. 3. cap. 2. num. 254.* alique.

8. Quando Parochus amisit Parochiam, non esse per Bullam eligibilem, quia tunc actu non est approbatus, colligitur ex iis, quae dicam *mox §. 4. n. 4.*

9. Inquires Tertio. Potestne Episcopus ad examen iterum vocare Parochum, qui jam vel examinatus, vel idoneus fuisse reputatus supponitur, quando ad Parochum assumptus fuit. Vide *lis mox §. 4. n. 47.*

Respondeo. Ita Sanchez *in select. disp. 50. n. 11.* Vide Thom. Hurtad. *part. 1. fol. 45.* docet posse, & debere, sed in praxi nunquam vidi ad examen vocatos fuisse Parochos, & certè si non apparet aperte indignitas, non esset ipsi hoc onus imponendum, sed potius, si quis indoctum se ostendat, detur ei Coadjutor, ac suspendatur.

TERTIA CLAVSULA.

§. IV. Aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur necessarium, approbatus.

1. Illud, si ipsis videbitur, denotat Episcopum ab examinando eos, quos novit esse idoneos liberum esse, immo imprudenter ipsum facturum existimo, si hominem doctum, & pium satis ab ipso cognitum vocare ad examen vellet.

2. Si Episcopus aliquem, si ve per examen, si ve aliàs aptum inveniat, quem absolute approbare posset, peccatne si limitate approbet pro determinato loco, pro certis personis, &c.

Respondeo cum Boss. *de Inbil. sess. 3. casu 2. n. 57.* qui rectè ait, Episcopum injuriam, facere ei, quem ad examen admisit, si cum inveniens idoneum non approbet: consequenter ergo dicemus injuriam etiam illi facere, quem

quem ad examen admittunt, idoneum absolvent inveniat & tamen approbet sine causa limitatæ. Sine causa inquam, nam sæpius causa non deest, puta, ut Sacerdos non negligat studium, ut bonos mores custodiat, vel quid simile, & quidem nisi clare de injuria constet, semper pro Episcopo præsumendum est.

A quonam Ordinario concedi debeat approbatio?

4. Si sermo sit de ea, quæ simul est conjuncta cum concessione, seu delegatione Jurisdictionis, non est subditi, debere concedi à proprio Ordinario loci pro suis subditis, supra quos Jurisdictio habetur.

5. Sermo ergo hic esse debet, quando Approbatio datur separatim à Jurisdictione, ut solet concedi iis qui aliunde Jurisdictionem habent à summo Pontifice, quales sunt Religiosi, vel electi per Bullam Cruciatæ, &c. in quo casu quaeritur, an primo concedi Approbatio debeat à quocunque cujuslibet Diocesis Episcopo, an Secundo ab Ordinario loci, ubi sit confessio, an Tertio ab Ordinario, cui subditur Confessarius: an Quarto ab Ordinario, cui subditur penitens absolvendus?

6. Non pauci in hac permolesta difficultate, quia confundunt duo quaestionis membra, molestiorem illam, & non parum scrupulosam reddunt. Duo ergo sunt quaestiones permaxime distinguendæ. Altera de Religiosis tantum, altera de quibuscunque Confessariis, etiam Religiosis, sed electis per Bullam Cruciatæ, vel per sublatum, vel per peculiare rescriptum Pontificis, quamvis enim, tum Religiosis, tum quibuscunque dictis Confessariis, ipse summus Pontifex concedat tunc Jurisdictionem, ea lege, ut obtineant approbationem ab Ordinario, diversum tamen loquendi modum usurpat pro Religiosis, quam pro eligendis per Bullam, vel sublatum, nam pro Religiosis vitur Tridentinum, his verbis, (ab Episcopis pro approbati) at pro eligendis per Bullam Cruciatæ sic Pontifex præscribit (sunt Approbati ab Ordinario) pro eligendis vero per sublatum solet addi sic, (Approbati sunt ab Ordinario loci) pro aliis denique rescriptis modo loquitur Pontifex, ut in Bulla Cruciatæ, modo, ut in sublatum.

7. Quoniam ergo, ut dixi, hæc permiscetur à nonnullis, unde argumenta, quibus altera quaestio probatur, detorquentur ad alteram; ideo fit, ut minus expedita, imo confusa reddatur utriusque decisio. Nos igitur separatim de illis sic discurremus.

A quonam Ordinario debeat Religiosus approbari, pro Confessionibus secularium.

18. Mihi & Afcen. Tamb. multos citanti t. 2. d. 6. q. 14. contra illud. *Approbatus semel, semper approbatus*, (& Doctoribus non paucis, saltem quoad praxim, certum est Religiosum, debere approbari ab Ordinario, cujus sunt oves illæ, quæ sunt Absolvendæ. Ratio ducitur à Tridentino toties citato, ibi, *Nullum etiam regularem, posse Sacularium Confessiones excipere, nec ad idoneum reputari, nisi ab Episcopis approbetur*. Vbi ex intentione Patrum Concilii satis apparet, voluisse illos, ut hoc iudicium exponendi Sacerdotes ad tantum minus fieret, ab Episcopis, pro cura, quam debent habere suarum ovium: hæc requirit, ut quilibet Episcopus suos Confessarios veluti sibi formet, formatosque suis subditis exponat.

9. Quare licet his Tridentini verbis possit dari alia interpretatio, (ut contendit Cellotius de Hierar. l. 5. c. 24. & 25.) defendens hic illam propositionem) *semel approbatus, semper approbatus* (quasi illud (ab Episcopis, ita intelligatur, ut semel Religiosus sit ab vno ex Episcopis totius Mundi approbandus, qua unica approbatione semel habita, possit uti ea Jurisdictione ad Fideles absolvendos, quam immediate habet à Pontifice; nihilominus ejusmodi interpretationi nimis valde obstat præ-

dictus suis Patrum, & cura in tanta re, quem Episcopi singuli adhibere obligantur pro suis vides. Si in Tridentino, iis Religiosis, ut prædicent Verbum Dei, intra suam Ecclesiam; requiritur, ut habeant licentiam ab Episcopis singulis, & intra suas Ecclesias, saltem benedictionem, putabone in designandis Confessariis, res maximi est momenti, tantam voluisse licentiam concedere Tridentinum; non vique, & in veris.

10. Dixi autem num. 8. (saltem quoad praxim) quamvis utique nostra prædicta ratio, & alia, ad adductæ infirmari possent (speculative), prædicta tamen nullo modo est contraria sententia recipiendæ, prædicta tot annos usurpata praxis, tum Episcoporum, tum omnium constans vigilantia, qua examina, vel agnoscere volunt Religiosos, quamvis in aliis locis approbatos, tum timoratorum Religiosorum confessions non audientium, cum unica Approbatione concessa, les absolvere, tum denique periculum, ne res tantopere, qualis est remissio peccatorum, invalide emittatur ab ejusmodi Religiosis, satis ostendunt nostram, est, communem sententiam, & nullo modo aliam in usum deducendam.

A quonam Ordinario approbari debet electum per Bullam Cruciatæ.

11. Si in Bulla aliqua, vel in Rescripto quocunque (ut certe in sublatum, sicuti notavi num. 6. sepe videtur dici posse Fidelem, cui fit concessio, Absolutio, dispensatio à Confessario quocunque, sed addatur *Approbatio ab Ordinario loci* non est mihi dubium requiri approbationem Episcopi, seu Ordinarii illius Diocesis, ubi sit Confessio, nisi forte limitetur hoc, vel similibus. *A tuo Ordinario, vel ab Ordinario tui loci*; tunc servanda esset limitatio.

12. Dubium ergo solum est, quando absolvent datur Approbatio ab Ordinario, ut certe nunc dicitur, (ut prædicto num. 6. notavi) in Bulla Cruciatæ; Quæ sententia non appareat à quo Ordinario procedere debeat Approbatio quaerendum est, quoniam Ordinarius per verba designatur.

13. Pugnant loquendo de dicta Bulla, & et sententia, paribus armis utrique Doctores. Non pauci sufficere, si in Sacerdote adfit Approbatio cujuslibet Ordinarii, sive loci, sive ipsius Confessarii, fore potentis legitime collata, etiam si dictus Sacerdos alio loco domicilium transferat, & ex Indiis huc accedat, nisi ipsi Approbatio nondum spiraverit, nam si spiraverit, eam mox. Ita plures Doctores, ut Henr. l. 7. c. 1. & l. 8. c. 1. V. Absolutio, diff. Diana p. 1. l. 1. ref. 7. dicit sic sententiam quos Patres, qui interfuerunt Conc. Trid. Tituli, & probabile idem dicens l. 1. in Bull. Cruciatæ, 7. §. 1. d. 1. Th. Hurt. t. 2. ref. mor. tr. 12. c. 1. n. 2056. vocans hanc sententiam valde probabilem, nisi esset contra praxim. O. Strop. in Bulla Cruciatæ, p. 8. §. 1. n. 1. vocans hanc sententiam probabilem, & ibidem p. 6. n. 3. S. v. Confessarius, p. 6. n. 1. press. genuin. Anton. Escob. in Theol. mor. t. 1. l. 1. §. 1. probl. 2. 3. alique ut Ioan. Sanch. in selectis, l. 4. alios quoque Cordu. Coninch. Suar. à Regin. & Filliuc. apud Laine. Cruce, loc. mox citando. Idem dic in sublatum, vel quocunque rescripto, si similem clausulam præferatur.

Hæc sententia illo nititur, satis probabili fundamentum quia expedit diversum illum modum, quo Penitentia Tridentino vitur, dum imponit necessitatem Approbationis pro Confessariis, & illum, quo idem vitur in Bulla Cruciatæ. Nam licet in utroque non apponatur Confessarii, tamen in Tridentino directe præcipiuntur Confessarii, etiam Regulares, ne Confessiones excipiantur, ab Episcopis Approbationem obtineant: At in Bulla Cruciatæ directe concedit Fidei, ut is possit eligere Confessarium approbatum ab Ordinario.

Ex hac diversitate loquendi Pontificis, satis apparet majorem libertatem concedi Fidelibus per Bullam, &

item enim imponitur ut eligant Confessarium Approbatum ab Ordinario. Approbatum autem ab Ordinario, five loci, five Confessarii, five ipsius Fidelis, dicitur, & est in omni rigore Approbatus ab Ordinario. At per Tridentinum, cum imponatur Confessarii, ipsis onus accipiendi Approbationem ab Episcopo, omnino debet intelligi; nisi minus castigatè locutum esse Tridentinum velis) ab Episcopo illo, cui incumbit dare suis ovibus Confessarios approbatos, qui est Ordinarius loci, à quo Confessarii ipsi recipere legitime Approbationem debeant, sicut accipere debent iurisdictionem, quando illis non datur à Summo Pontifice.

16. Semper autem dixi (legitime) id quod explicatius intelliges ex sequenti Declaratione, Ordinarius v.g. Messanensis potestne valide approbare Sacerdotem fixe commorantem in alia Diocesi, v.g. Panormi, ad hoc, ut sit eligibilis per Bullam Cruciatæ, à Civibus Panormitanis, ut etiam, ut sit eligibilis à quibuscunque aliis Christi Fidelibus.

Ita putant nonnulli, quia hic iam erit Sacerdos Approbatus ab Ordinario (id quod solum requirit Bulla) elo ille, qui approbat, non sit Ordinarius loci, nec Penitentiis, nec Confessarii.

17. Verum id animo nulla ratione sedet. Nam, & Tridentinum, & Bulla, & Rescripta, quando requirunt Approbationem Ordinarii, loquuntur de Approbatione quæ legitime, & secundum iura conferatur: At secundum quam legem Ordinarius Messanensis potest Sacerdoti Diocesis alienæ concedere Approbationem, solum ut sit ab omnibus eligibilis per Bullam? Hoc verè non esset approbare pro Confessionibus, sed dare dicto Sacerdoti facultatem, ut possit eligi per Bullam, quod est extra Episcopi potestatem. Approbet ergo ejusmodi Episcopus dictum Sacerdotem ad expiandas Confessiones ovium suæ Diocesis Massanensis, (quod iure possit ab ipso fieri non dubitamus, quia potest præ suis ovibus undecunque convocare Confessarios) siquidem tunc, quia ejusmodi Sacerdos legitime erit approbatus ad Confessiones, erit consequenter iuxta hanc primam sententiam eligibilis ab omnibus.

18. Porro, quando contra prædictam primam sententiam opponunt Primo aliqui (Vrbani VII. cuius memini De Lug. de pen. d. 2. n. 29.) qui revocavit omnium Regularium Privilegia, circa audiendas Confessiones, sine Approbatione data ab Episcopis Diocesani, vel Secundo, quando opponunt Breve, ut habet Th. Hurt. l. 2. ref. mor. ar. 12. c. 1. n. 1044. editum à Paulo V. in quo declaratur per Bullam Cruciatæ non induci novum ius contra Tridentinum, vel Tertio, quando opponunt Declarationes Sac. Congregationis in contrarium; nihil faciunt: nam ad Primum, Urbanus loquitur de Privilegiis Regularium, nos autem versamur in iure peculiari Bullæ, vel Rescripti. Ad Secundum Paulus V. nihil innovat, nec nos innovamus de substantia Approbationis, quam legitime faciendam esse ab Episcopis, omnino requirimus; cæterum Paulus, nec restringit se ad unam Approbationem, nec si se restringeret posset ligare manus aliorum Pontificum, quasi hi non possint concedere, ut semel Approbatus, sit per Bullam eligibilis. Ad Tertium denique, vel de prædictis declarationibus non constat authenticè, vel ea loquuntur de Approbatione requisita à Tridentino, pro Confessariis communibus, non verò loquuntur de electis à Fidelibus per Bullam peculiarem.

19. Vergebis, in Bulla Originali Cruciatæ dicit Pontifex: ut possit quis eligere Presbyterum Sacularem, vel ex Regularibus, qui sit approbatus ab Ordinario, vel quoad Regulares, semel tantum fuerit approbatus. Ergo doctrina data, licet procedat in Confessatio Regulari, non videtur procedere in seculari. Respondeo Pontificem supponere id quod communiter accidit, nimirum Presbyteros Saculares commotari in sua Diocesi, Regulares

Part 111.

vero transire de Diocesi, ad Diocesim. De his ergo Regularibus dicit, sufficere unam Approbationem (quod certe nostram doctrinam, saltem ex parte confirmat) quamvis in aliam Diocesim migrent. De Presbyteris tacet, quia supponit, ut dixi, domicilium eos non mutare, non tamen negat idem de ipsis esse, si mutant. Aliam Responsum habet Th. Gallegus de Bulla Cruciatæ c. 9. diff. 120. vide item Diagam p. 11. ar. 6. ref. 5. d. n. unde Vasquez.

20. Iam vero plures, ut Suarez de Penitent. d. 28. sect. 2. Th. Hurtad. h. c. 2056. Layman, alique apud Averfam, quæst. 16. de penit. sect. 6. Delug. l. c. Valq. ad q. 93. de penit. art. 3. dub. 4. Ludou. à Cruce d. 1. in Bulla Cruciatæ, cap. 2. d. 15. qui dicit primam sententiam non iudicari probabilem. Eandem sententiam tenet Fag. 2. Eccl. præcept. l. 7. c. 22. negant, sufficere unam Approbationem, quamvis legitimam, cuiuscunque Ordinarii, ut quis per Bullam eligi in Confessarium possit. Si interroges, cujus ergo Ordinarii? Respondent variis modis, quos afferam mox n. 26.

Ratio hujus secundæ Sententiæ potissima hæc est. Summus Pontifex in Bulla Cruciatæ, dum postulat Confessarium Approbatum, profertur velle se conformare dispositioni Concilii Tridentini, sed Tridentinum requirit Approbationem Episcoporum in singulis Diocesibus, ut supra diximus, ergo etiam requirit in Bulla Pontifex.

21. Confirmatur Primo, quia quando Tridentinum ait, ut aliquid non fiat sine licentia Episcopi, omnes explicemus sine licentia singulorum Episcoporum in singulis Diocesibus; quis enim dicat, quando v.g. Sess. 5. c. 2. Tridentinum vult, ut Regulares, si velint prædicare in propria Ecclesia, se præsentent Episcopis: si extra, petant licentiam ab iisdem, quis, inquam, dicat, sufficere, si licentiam semel petant ab uno Episcopo, pro toto Orbe? Ita ergo in casu nostro non sufficit una Approbatio.

22. Confirmatur Secundo, quia si una sufficeret, cur permittit Ecclesia, ut in singulis Episcopatibus examinentur Confessarii?

23. Confirmatur Tertio quia tanta licentia, ut sufficiat una Approbatio; nec ullo iure, nec ex Tridentino probatur.

24. Confirmatur Quarto, etiam si unus Episcopus posset approbare pro toto Orbe, non est credendum, ipsum velle dare Sacerdoti tantam auctoritatem. Ex quibus confirmationibus infertur, Sacerdotem in una Diocesi Approbatum, se debere gerere, ut non Approbatum in alia, si rationabiliter operari velit.

25. His rationibus, sic facile posset responderi. Ad rationem principalem distinguenda est maior. Pontifex in Bulla Cruciatæ, dum postulat Confessarium Approbatum, profertur se conformare cum dispositione Tridentini in substantia Approbationis, ut scilicet Confessarius sit legitime Approbatus, concedo: in aliis, & præsertim in multiplici approbatione, nego maiorem. Unde & nego consequentiam. Neque gratis, sic nego maiorem, quæd enim Pontifex in dandis similibus privilegiis, vult in multiplici Approbatione se conformare dispositioni Tridentini, id explicite facit, apponendo illud (ab Ordinario loci) vel quid simile: ergo cum in Bulla non sic se explicet, certe in Approbatione illa multiplici conformem se Tridentino reddere non intendit.

26. Ad quatuor Confirmationes respondebis facile, modo non permisceas, ut monui n. 15. quæstionem de Bulla, cum quæstione de Religiosis, concedo enim omnia, quæ in dictis confirmationibus assumuntur. Sed illæ nihil aliud probant, nisi quod ex vi Sacrorum Canonum, & Tridentini, Omnes etiam Religiosi, qui excipiunt Fidelium Confessiones, debent multiplicem dictam Approbationem pro multiplicibus Diocesibus habere: At nos loquimur ex peculiari privilegio dato in Bulla Cruciatæ, vel in peculiari Rescripto. Quod ergo

E

inferunt

inferitur *num. 23*, distinguendum est; nam ex vi Canonum, & Tridentini, concedo, non autem ex vi Bullae Cruciae vel Rescripti, per quae rationabiliter Sacerdos videtur una Approbatione, propter rationes dictas in prima sententia.

His ita explicatis, pronuntio nihilominus, utramque sententiam esse probabilem. Sed ego priorem libens amplector, sicuti ad eandem accessisse visus sum. In *Opusc. meth. confess. l. 3. c. 7. §. 3. n. 7. in editione Veneta anni...*

27. Quare curiosus, secundam sententiam sectantes, cuiusnam Episcopi Approbationem requirunt? Respondeo. Varii varios. Valsq; alique citati à Bossio de *Sub. sect. 3. c. 2. n. 209.* & Covar. lib. 1. *can. 9. cap. 27.* requirunt Approbationem Episcopi loci, quo fit Confessio, Laym alique ap. *Aversam, quest. 16. de poen. sect. 8. & ap. Lud. à Cruce in Bull. Cruc. d. 1. cap. 2. d. 15. n. 24.* Approbationem Episcopi poenitentis, illius scilicet, qui debet absolutionem recipere. Suar. d. 28. de poen. sect. 6. De Lugo d. 21. de poen. n. 29. Sanch. lib. 3. de matr. d. 29. n. 2. Bossius l. c. *num. 202.* late, alique Approbationem Episcopi Sacerdotis, puta illius, qui excepturus est confessionem, atque absolutionem collaturus. Quas sententias satis sit innuisse legendas, si cui est otium, apud Bardi in *Bullam Cruciatam p. 2. tract. 5. c. 1. sect. 2.*

An sufficiat pro Bulla approbatio, quae cessavit.

28. An Confessarius, cui legitime spiravit, vel à quo legitime revocata est Approbatio, possit eligi per Bullam, vel simile rescriptum? idem queritur de Parocho à quo forte ablata est Parochia. Respondeo. Negative; Ita Castrop. de *Bull. Cruc. d. unic. p. 8. §. 1. n. 5.* Solum enim est eligibilis pro eo tempore, quo durat Approbatio. Ratio est, quia privilegium Bullae concedit, eligi posse Sacerdotem Approbatum, & sensus videtur esse, ut sit actu Approbatus: at is, cui illa cessavit, non dicitur amplius actu Approbatus: sicuti excommunicatus, qui est iam Absolutus, non dicitur amplius excommunicatus. Adde inconveniens quod mox dicam *num. 31. fine.*

Illud ergo (Approbatus) non est participium praeteriti temporis quasi, qui fuit Approbatus, sed est nomen concretum, quod requirit formam Approbationis actu moraliter adesse, hoc est, eam non fuisse revocatam.

29. Aliqui tamen, ut Seb. Acost. & ex parte Rodrig. ap. Castrop. l. c. Marc. Scio in *Bull. Cruciatam* dicens id probabile, concedunt, contententes, sufficere fuisse semel approbatum, etsi fuerit pro limitato tempore approbatus, & eo elapso, non fuit ex causa legitima reprobus, quam sententiam refert, & non reicit Castrop. l. c. Illud lege, nam quia in praxim eam deducere nec volo, nec audeo, satis habeo, illam tibi brevibus innuisse.

An sufficiat pro Bulla Approbatio limitata?

30. Qui est approbatus limitatè, pro Mulieribus v. g. non pro Viris, pro rusticis, non pro mercatoribus, &c. potestne ex privilegio Bullae, vel similis Rescripti, eligi ab omnibus illimitatè? Respondeo, Nequaquam, Ita Suar. d. 28. de poen. sec. 3. n. 3. Delugo. d. 21. de poen. n. 26. Bardi in *selec. l. 5. q. 7. n. 6.* Bossium de *Sub. sec. 3. c. 2. n. 245.* alique plures ab his citati, sed solum pro illis pro quibus est approbatus. Ratio est, quia supra diximus, eligibilem per Bullam debere esse legitime approbatum, at hic non est legitime approbatus respectu illorum, à quibus excluditur.

Scio non paucos, ut Dianam p. 1. tr. 11. ref. 9. Merollam p. 3. d. 6. c. 2. n. 67. aliosque plures ab ipsis citatos, & Castrop. de *Bull. Cruc. p. 8. p. 1. n. 3. fine:* & latius d. *unic. de poen. §. 2. n. 10.* citantem Barb. Coninch. Fagund. concedere, posse ab omnibus illimitatè, quia verificatur (aiunt) illum esse aliquo tandem modo approbatum; neque enim Bulla distinguit, an debeat esse approbatus illimitatè vel limitatè, sicuti approbatus ab Episcopo pro sua Diocesi, potest dici limitatè Approbatus, & tamen prima sententia n. 13. allata, probabiliter sustinet, posse hunc ab omnibus illimitatè eligi.

31. Video argumentum virgere; sed nihilominus non do; nam inconveniens quod sequitur, dicit, sententiam hanc non esse probabilem. Sicuti approbatus pro una femina, vel pro uno tempore, non potest presumi Summum Pontificem id concedere, cum, contra praesumere possimus, concedere, approbatum absolute pro una Diocesi, pro alia eligibilem, quia ex una parte non desinit actum, vel simile inconveniens, & ex alia approbatus pro una Diocesi, satis proprie dicitur absolute approbatus, quod dici non potest de approbato pro uno genere personarum, pro uno tantum Oppido, &c. &c. disparitas solvit illud quod Adversarii dicunt praecedenti.

32. Simile inconveniens evenit in eo, qui fuit approbatus per unum, vel alterum diem, ut dicit Hebdomada sancta aliquando ab Episcopo fieri, qui enim is per totum Tegeratum Orbem, semel eligi nemo dicere audebit.

33. Doctores aliqui ex proxime citatis, cum continent limitatè approbatum, posse ab omnibus per Bullam eligi: sed id solum docent, quando limitatio appositae ob defectum scientiae. Si enim esset per ejusmodi defectum appositae, non posset solum ab omnibus eligi.

34. Verum, quæso vos, Doctissimi viri, cum Approbatio non sit solum testificatio scientiae, sed momenti prudentiae, sed decentiae, ut nuper vidimus, cur hoc defectus aequè non restringunt Approbationem?

Religiosi, an ex vi Bullae Cruciatæ, possint eligi?

35. An Religiosus Sacerdos possit à Fidelibus eligi in Confessarium vi Bullae, vel lubilae?

Respondeo. Certum est, Sacerdotem Religiosum posse eligi à Fidelibus ex vi Bullae, vel lubilae, vel Rescripti. Sed, debere esse approbatum ab Ordinario, nam iam dicto, certum item est, quia sic, etiam ipse Religiosus erit Confessarius legitimus. Illud quæritur postea, nomine Ordinarii, hic valeat intelligi ipsius Religiosi Praelatus, quando in aliquo lubilae, vel Rescripto additur illud, ut sit Approbatus ab Ordinario, hoc est solum illud, ut sit Approbatus ab Ordinario. Verum id Tractatus de lubilae solet resolvit: legimus Deleg. de poenit. d. 29. n. 143. Boss. de *Sub. sect. 2. c. 1. in selec. l. 5. q. 8. alique.*

36. Quid si quis Religiosus, inivis suis Superioribus, approbaretur ab Episcopo, essetne is parvi modum eligibilis? Respon. De hoc dixi paulo ante supra §. 4. n. 4.

An Religiosi possint sibi eligere Confessarium ex vi Bullae, vel lubilae.

37. Profecto aliud est dicendum ex vi Bullae, vel vi lubilae. Ex vi Bullae tenemus cum De Lugo de poen. d. 20. sec. 9. citans Suar. Henrig. Regin. Dian. in *selec. l. 5. q. 7. n. 6.* Trull. de *Bull. Cruc. p. 8. §. 2. & 3.* (quicquid alii dicant) Trull. in *expos. Bull. l. 1. §. 7. c. 1. d. 9. locum. Sanch. p. 4. d. 4. c. 1. §. 13.* Valerius diff. 1. *concl. 5.* Juniper. de *expos. p. 2. d. 5. c. 1. §. 13.* & Diana late probans p. 11. tr. 6. Ref. 37. & 38. hanc ram, & solidam opinionem negantem; id est, non possunt Religiosos, uti Bulla ad eligendum Confessarium approbatum tantummodo ab Ordinario, sed debere etiam adesse consensum sui Superioris, sive ut absolute casibus reservatis, quod est certius, sive à non reservatis quod est magis controversum. Et hoc quidem videtur ut absolvat à non reservatis concedit Quintan. de poen. ut absolvat à non reservatis concedit Quintan. de poen. singul. 18. citans Trull. Henrig. Lud. à Cruce, Lat. aliosque. Fufissime Mendo d. 24. in *Bull. Cr. fol. 19. v. 1. pend. d. 1. c. 10.* late item Galleg. in *Bull. Cr. fol. 19. v. 1. alii, sed negat merito Delog. l. c. n. 19.* Elicob. l. c. probat, late sibi contr. nam in examine breviter cōcedit, alique

Si plura cupias, adi citatos, latissime hac de re disputantes: nobis ad praxim semper collimantibus, solidam doctrinam significasse, satis superque est.

38. Novitios uti Bulla Cruciatæ posse, qui ipsi verè sunt saculares, & in odiosis non veniunt, nomine Religiosorum, firmat Castropalaus *loc. cit.* §. 2. num. 7. alios citans.

39. Illud mihi placet, quod docet Ioan. Sanch. *de 45. num. 10. fine.* Quamvis darentur, esse probabile, Regularem valide absolvi per Bullam Cruciatæ, tamen contrarium non esse Confessarium tenentem contrariam, hoc est nostram opinionem, excipere Confessionem talis Regularis, nam in hoc casu defectus, ob quem non censulatur Confessio, sive non impenditur Absolutio, tantum se tenet ex parte Ministri: Verum idem Sanchez advertit, concedens esse, ut ante auscultationem peccatorum moneat penitentem Confessarium, se non absolventem, in ipsius penitentis opinionem. Hæc Io. Sanchez, quæ latius explicat De Lugo in *responsor.* lib. 1. d. 17.

40. Ex vi Iubilæi, vel rescripti, Iubilæo similis, dicendum est debere considerari formam Iubilæi, vel Rescripti. Certe in Iubilæis hætenus latè communiter omnia privilegia Religiosorum in contrariam revocata fuerunt, atque adeo poterunt sibi eligere quemcunque Confessarium, etiam sacularem approbatum ab Ordinario loci, ut scilicet nullus à libertate facendi sua peccata tempore universalis Indulgentiæ excludatur. Si ergo deinceps edentur Iubilæa similia præcedentibus, par erit potestas concedenda. Adde tacitum consensum Superiorum, qui dum Iubilæum suis subditis proponunt, satis ostendunt, eam libertatem approbare.

Approbationis certitudo.

41. Confessarius debet esse moraliter certus de sua approbatione, (idem dic de Iurisdictione) sive ad absolvendum necessaria, sive ad absolvendum ab his, vel his casibus.

Amicus audit, Episcopum me approbasse ad excipendas Confessiones, mihi quæ id retulit, possum ne valide Confessiones excipere, quasi certus de potestate?

42. Respondeo, non posse, & quidem cuidam hanc doctrinam non approbanti statim, atque ostendi: Th. Sanch. l. 3. *matr.* d. 36. n. 8. manus dedit. Is diserte docet, Confessario constare debere licentiam sibi datam audiendi Confessiones, vel immediate per Episcopum, seu Vicarium loquelam, vel per nuntium, ex Episcopi mandato, id testificantem: Sicut enim licentia audiendi Confessiones non intelligitur valide revocata ab Episcopo, nisi revocatio constet per nuntium ad id destinatum, vel per edictum, ita nec valide concessa, &c. Hæc Sanchez.

43. Quid si dubius negativè sum de licentia data? Respondeo, non posse te illa uti, quia omnes constanter docemus in dubiis prævalere id quod est prius: at prius est, te carere licentia, & postea, illam possidere.

44. Quid si probabilitatem de illa habeamus? Respondeo, se tunc illa vti posse (quicquid negat Ioan. Sanch. d. 44. n. 13.) Ratio est ex superioribus eruenda, uti diximus, quando est probabile, tu gaudere Iurisdictione, Ecclesiasticam certe illam tibi conferre. Unde non est audientis idem Ioan. Sanch. dum dicit, in eo casu, quo Confessor probabili Iurisdictione utitur, debere ab ipso admoneri penitentem de ejusmodi probabilitate, ut si velit, quærit alium absolventem ex certitudine, non est, inquam, audiendus, quia probabilis Iurdictio affert certitudinem sui, non ex se, sed ex Ecclesia certo confirmante seu conferente illam.

45. Si opponas illud Axioma: In administratione Sacramentorum tenemur sequi partem tutiorem, dico, id intelligi in materia, & forma ipsorum, vel similium, *Part. 111.*

non in Iurisdictione, nam huius defectum Ecclesia supplet, quod non potest facere in materia, & forma Sacramentorum, ut fuscè prosequitur Castrop. l. 1. *tr. de Conc.* d. 2. p. 5. n. 5.

Si Approbationem, ut etiam Iurisdictionem concesserit Episcopus, sed tu illam nescias, an valide illa vti possis, dicam infra, in *tr. de casib. reser.* c. 9. §. 1. d. n. 18.

Approbationis duratio.

46. Quandiu durat Approbatio? Sane de hoc egi superius, c. 4. §. 10. cum de Iurisdictionis duratione disputavi. Illud est proprium huius loci, an ex eo, quod hæc approbatio sit per Cellosi. *de Hierar.* l. 5. c. 24. §. 25. & aliquos, quos supra hoc c. 5. §. 1. num. 1. meminimus, sententia de aptitudine Sacerdotis, non vero privilegium, seu gratia, an inquam, sit irrevocabilis, perinde ac sententia in aliis materiis, quæ semel data, revocari non potest.

Respondeo, irrevocabilem esse dixerunt propter dictam rationem nonnulli.

47. Verum his assentiri non possum, quia hæc est quidem ad modum sententiæ, vel testificationis, sed cum sit libere data ab Episcopo, illam ab ipso dependere, atque adeo esse revocabilem putandum est: quod si alia ratio non orgeret, certe praxis tam communis Episcoporum eam sapissime revocantium, sufficeret id probat. Quod si iniuste revocet? Respondeo, aliud dicendum, si revocet à Sacerdote Saculari, aliud si à Religioso, quod jam separatim do.

Iniusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Saculares.

48. Duæ sunt sententiæ. Ioan. Sanch. d. 48. n. 22. & Isambert. apud Dian. p. 11. *tr. 4. ref.* 15. dicentes esse communem, docent, revocationem Approbationis absolute ab Episcopo, ex nulla iusta causa factam, v. g. certo ex malevolentia, (nam in dubio præsumendum est Episcopum, se iuste gerere) docent, inquam, esse validam. Ratio est, ait, quia sicut Iurdictio, quæ à Superioribus confertur, est ad libitum revocabilis, ita, & Approbatio. Id certe probabile est. Verum De Lugo d. 21. d. 4. *pen. num.* 64. probabilius esse docet, invalidam esse revocationem, quia revocatio ex nulla causa facta, cum sit iniusta, non potest tollere ius, quod Sacerdos in Approbatione iam habita, obtinet.

49. Neque tamen hinc sequitur, hunc Sacerdotem Sacularem iniustam revocationem Approbationis patientem, posse valide Confessiones excipere, quia dum Episcopus revocat Approbationem, simul revocat Iurisdictionem, quam potest, etiam sine causa, revocare, quia hæc Iurdictio, data ab ipso est huic Sacerdoti per Delegationem, quam revocare, vti libuerit, potest, ut clarius videbis n. 51. Scilicet ergo, ut ait Escob. l. 7. *sec.* 2. *probl.* 26. hic Sacerdos posset eligi in Confessarium per Bullam Cruciatæ, vel Iubilæum, nam tunc Iurdictio nem habet à Pontifice, Approbationem autem non amittit ex iniusta revocatione, quam nullam esse diximus.

Iniusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Regulares.

50. Si hic afferam Decretum Cardinalium, & Pii V. ac Urbani VIII. Constitutiones clare habebitur, quid in hac re sentiendum sit.

Declaratio quam referunt Barbo. *de pot. Episc.* all. 25. n. 40. Afc. Tamb. *com.* 2. d. 6. q. 1. 2. *de Iure Ab. aliq.*

Illustissimi Cardinales statuunt Archiepiscopos, Episcopos, ac locorum Ordinarios, ad quos Confessarii approbandi ius spectat, Confessarios Regulares, aliis ab ipsis libere approbatos, ad audiendis Confessionibus, suspendere posthac minime licere, nisi ex nova causa, eaque ad Confessiones ipsas pertinente, aut ob non servatum Interdictum, ab ipsis Ordinariis positum.

51. Statutum in super, eosdem Archiepiscopos, Episcopos

ac locorum Ordinario Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus, eadem Sacra Congregatione inconsulta, nullo pacto adimere posse, &c. Roma 20. Nov. 1615.

51. Vbi nota Primo illud, *minime licere* & hoc (nullo pacto posse) habere vim invalidandi revocationem contra hoc Decretum ab Episcopis intentatam, & quidem de hac posteriore clausula minor est difficultas; invaliditatem enim satis ostendunt emphatica illa verba (nullo pacto posse) At de illa prior *minime licere*, dico invaliditatem quidem non ostendere immediate, sed faciliat, ut ita loquar, id est per necessariam consequentiam; si enim revocatio est illicita, iniqua contra ius quaesitum, ergo invalida erit, ut modo cum De Lugo num. 17. diximus, & ita de hoc particulari puncto docent Conin. Suar. Bossius, Homob. Faber, alique ap. Aver. q. 16. de poenit. sec. 6. A/c. Tambur. de iur. Ab. 1. 2. d. 6. q. 12. num. 7. & innumeri alii, quicquid sentiat in oppositum Iambert. apud Dianam, dicens, & illud non licere, & illud, nullo modo posse, non probare invaliditatem revocationis, quia Approbatio tota non pendet in fieri, & conservari, sicuti Iurisdicatio à libera voluntate Episcopi. Nam non est audiendus, quia non attendit ad ius quaesitum, & non consideravit Iurisdictionem, cum sit potestas iuris dicendi, quae tota est in Delegante, etiam si illicitè tollatur à Delegato, verè tollitur, atque adeo valide; etiam si ablatio sit contra ius quaesitum, & illicita, ut si ego à te tollam equum, quem tibi donavi, iniquè ago, sed non propterea tu sine equo poteris equitare: quod certe invenire non est in Approbatione, quae, utpote, sive sententia, sive testificatio semel absolutata data, semper remanet in approbato, nisi nova sententia, seu nova iusta Reprobatio accedat. Quare, quia, quando est iniqua Reprobatio, vim nullam habet, remanebit Approbatio in approbato.

53. Sermo autem semper est de Approbatione absolute data; nam si est ad tempus, nulla iniuria tibi fit, si finito tempore, ea ex se cesset. Quod si ex nulla causa revocetur ante tempus, tunc profecto invalide, propter eandem rationem iuris quaesiti pro illo tempore concessio, revocatur.

54. Quid si sit data ad beneplacitum? Respondeo. Barbosa, de iure Eccl. l. 1. c. 43. num. 208. & De Lugo de poen. d. 2. 1. sec. 13. num. 63. assentior, non fore tunc revocationem, sine ulla causa factam, invalidam, sed validam; & cum iusta causa licitam, quia si Approbatio data fuit cum totali dependentia à beneplacito, seu libera voluntate Episcopi, non fit contra meum ullum ius, si libere à me illa remouetur, propter identitatem rationis idem est, sive loquamur de Sacerdotibus Sæcularibus, sive Regularibus, ut idem De Lugo notat.

55. Leander, de poen. d. 1. 1. q. 80. citans Peyrin. Trul. Fag. aliosque ap. Dian. p. 1. 1. tr. 4. ref. 15. aliique docent fore invalidam, si sine iusta causa Approbatio ad beneplacitum data revocetur, sed illis propter nostram rationem assentiri nolo.

56. Nota Secundo illud ex causa ad Confessiones pertinente à Sacr. Congregatione, quam refert Ascan. Tamb. l. c. q. 12. n. 9. declarari, etiam esse eam, quae habetur ex mala, & scandalosa vita Religiosi.

57. Nota Tercio illud, quod modo dictum est n. 48. hic non habere locum, quia Iurisdictionem Religiosi suam habent à Pontifice, mediantibus suis Regularibus Prælati, ut supra dictum est.

58. Hactenus de Declaratione Cardinalium, sequitur Constitutio, Apud Ant. Escob. 1. 1. sect. 2. probl. 29. Pii V. quæ pro Religiosis est huiusmodi.

Qui semel ab Episcopo in Civitate, & Diocesis suis, prævio examine, approbati fuerint, ab eodem Episcopo iterum non possunt examinari; ab Episcopo autem successore, pro maiori conscientia quiete, examinari de novo poterunt.

59. Nota Primo, hic locutionem esse de Approbatis absolute, vel etiam de Approbatis, quo ad tempus deter-

minatum, v. g. quoad annum, sed pro illo anni tempore non ergo ad liberum, & multo minus ob maiorem tiam.

61. Nota Tercio, ab Episcopo successore. Non ergo terunt Religiosi iam approbati ad examen vocari à pontulo Sede vacante, id quod aliqui recte tenent, ut Perin. ap. De Lugo de poen. d. 2. 1. 2. 61.

62. Denique Constitutio Urbani VIII. edita, quam refert Barb. l. 1. de iure v. n. c. 43. d. num. 2. 107. Tambur. de iure Abbat. per excensum, 2. 2. d. 6. num. 1. q. 16. assert. Gregorii X V. declarationes; multa sunt confirmationem, declarationemque prædictæ Constitutionis Pii V. Primo, Regulares posse ab Episcopo successore examinari, & si minus idonei reperti fuerint, reprobari. Secundo, approbatos ad certum tempus non posse postea confessiones audire, sine nova Approbatione, prævio etiam novo, si libuerit, examine. Tercio, quos ipsemet Episcopus simpliciter, & absolute sine temporis prædefinitione ad Confessiones exco- das approbavit, ab eodem non posse reprobari nova causa. Quarto, Episcopum non teneri ipsos Regularibus aperire, subit necne causa reprobandi. Sedi Apostolicæ duxerat, ubi cum, sibi jubet. Hæc sunt clara. Ex quibus videtur cessare sententia castilli apud Dianam par. 1. 1. tr. 1. 8. ref. 11. dicens Regularem approbatum, ne à successore quidem examinari posse, nisi causa cognita.

QUARTA CLAUSULA

§. V. Quæ gratis detur.

1. IN quibusdam Diocesisbus solet pro ejusdem Approbationibus expediendis aliqua pecunia colligi. Cum ergo id videatur contra hanc Tridentinam clausulam, inquitur Primo, an hoc sit licitum. Secundo, si Approbationes sint valide.

Respondeo. Quod sint valide, non ambigo, quia Tridentino non apponitur hæc clausula, ut in iustitia acta, quæ contra ipsam fiant. Quamvis ergo in Indulgentiarum concessionibus, ubi expresse ponitur, se nolle Indulgentiam concedere, si aliquid pro illius publicatione, vel presentatione detur, sit dubium, tunc valeat concessio, (de qua tamen re benequæ loquitur Quintan. in Append. tr. 2. ad l. 1. d. 1. q. 1. dub. 5. non verò sic Diana p. 5. tr. 1. 23. ref. 70. d. 1. d. 1. q. 1. Ver. Vnde.) nihilominus in casu nostro, quia non adest ejusmodi clausula irritans Approbationem, rectè concludimus irritam eam certo non fore, data pecunia pro illa expedienda, abstrahendo à iustitia, &c.

2. Quod verò pro Approbatione, de qua mox est disputatio, illicitè detur, & à M. Notario, illicitè acceptetur aliqua, quamvis modica pecunia, fore pro ratione laboris, sive sigilli, sive scripturæ, sive alio modo satis decernit Tridentinum, ibi (& approbationem gratis detur, obineat) addita de Iaratione Sacre Congregationis, cujus hæc sunt verba allata à Diana p. 1. 1. tr. 13. ref. 70. ex Barbosa.

3. Cancellario, id est Notario Episcopi nullo pacto etiam in vim taxæ antiquæ, pro Approbatione ad Confessiones audiendas, quam hoc Decretum gratis dari mandavit, quidquam exigere. Lege prædictum locum. Dian. ubi multa habes pertinentia ad ejusmodi stipendia, quæ solent dari pro Dispensationibus, pro licentis prædicandi, vel celebrandi pro Dimissionibus, pro Indulgentiis, &c.

QVINTA CLAVSULA.

§. VI. Quibuscunque Privilegiis non obstantibus.

Diximus initio hujus c. §. 2. num. 1. clare in Tridentino dispositum, ut nullus Religiosus sine Episcopi approbatione valeat secularium Confessiones excipere. Id breviter expendamus, nam non desunt, ut Bordon. Ascan. Tamb. de Iur. Ab. Peyrinus apud Dianam p. 9. r. 3. ref. 36. Rodr. Henric. Navar. Lopez apud Ant. Escob. Theol. Mor. l. 1. c. 1. §. 2. probl. 30. qui propter privilegia Mendicantium, & cum ipsis participantium, negent illa indigere; cum tamen nos firmiter, & omnino tenendum esse, pronunciamus, ea ipsos egere, Suar. Fagund. Lud. à Cruce, Rodriq. priorem sententiam relinquentes Escob. l. c. eosdem citans Doct. mox citandos, perinde prorsus, ac indigent ceteri Sacerdotes Seculares. Probatur manifeste, tum ex verbis Tridentini, toties allatis nimis apertis, tum Vrb. VIII. Cum sicut accipimus, 12. septem 1628. idem declarante; id, quod proceditiam, si sine causa Episcopus nolit approbare. Qui curiosus est, videat rationum confictus, & victoriam nostræ doctrinæ apud non paucos Doctores, præsertim quos lo. Sanc. d. 48. n. 7. & Dianam p. 11. r. 2. ref. 111. & 121. & p. 9. r. 3. ref. 36. & p. 5. r. 13. r. 45. agentem contra Brumum, hæc, & similia privilegia plus æquo defendentem, nec denique omitatur De Lugo de pœnitent. d. 21. à num. 51.

DIGRESSIVNCULA.

De Privilegio quo aliqui, dum iter agunt gaudent, excipiendi Confessiones Secularium, sine approbatione Ordinarii loci.

1. Ex hoc Tridentini & Urbani Decreto nascitur sequens difficultas. Eugenius VI. Minoribus, Gregorius vero XII. Patribus Societatis Iesu, hoc Privilegium concessit, ut referitur in nostro Compendio Privileg. V. Confessorius, n. 2.

Confessarii hostri, ac Prædicatores ab aliquo Ordinario semel approbati, & à suis Superioribus ad ejusmodi munera deputati, quandocunque sive mari, sive terra iter faciant, possunt, (non repugnantibus, tamen Curatis Parochialibus Ecclesiarum,) Verbum Dei prædicare, & quoruncunque Christi Fidelium Confessiones audire, dummodo id non faciant in Oppidis, in quibus Ordinarii existant.

2. Dubitatur iam, an hoc Privilegium sit à Tridentino, vel Urbano revocatum?

Respondeo. Esse revocatum, affirmant aliqui: non esse revocatum, docet De Lugo de pœn. d. 21. num. 29. cum quo constanter sentio: quia & Tridentinum, & Urbanum revocant Privilegia nullam requirunt approbationem, ac hoc, & illam requirit, & multas habet restrictiones.

3. Tria autem nota in prædicto Privilegio. Primo, illud (non repugnantibus Parochis) unde si consulto effugiam præsentiam Parochi, ne cognoscens excipere me Confessiones, impediatur, tunc excipio, quia adhuc Patrochus non repugnat.

4. Secundo, Si in aliquo adfit Vicarius Generalis, non vero Episcopus, ut non possum hoc Privilegio, quia Vicarius Generalis Ordinarius est.

5. Tertio, Si ego hic approbatus me conferam in aliquem locum alicuius Diocesis, ubi non sum approbatus ad finem, ut alicuius Confessionem ibi excipiam, non possum uti hoc privilegio. Sic respondi abhinc multis annis eidem ex nostris, qui Messana, ubi erat approbatus, ad Oppidum quoddam Calabriae, ubi approbatus non erat, ire intendebat, ad cuiusdam primarii vici Confessionem excipiendam, Ratio fuit, quia illa verba privilegii (quandocunque sive mari, sive terra iter faciant) significant motum per locum, ergo idem significant, atque per transitum, seu transeunter, seu ut loquitur De Lugo, in itinere, & transitu: at aliquo se de industria conferre; ut ibi Confessiones audiat, nullo modo dicitur transeunter, seu per transitum, seu in transitu ibi reperiri.

Quid si dia moraturus, sed certe transeunter propter alia negotia, in illum locum me conferam, possumne ibi hoc privilegio uti? Respondeo, certè tunc magis videris illic esse per transitum, quam si in fraudem approbationis consulto eas, ut Confessionem audias; & nihilominus à N. R. P. Generali, vel S. Sede maiorem huius dubitationis explicationem expecto.

CAPUT VI.

De aliis conditionibus, requisitis in Ministro Confessionis.

§. I. De Scientia.

Hic vel expendi potest, qualisnam habitualiter in Confessario residere debeat, vel qualisnam actualiter exercenda sit, dum actu Confessiones excipit.

Scientia Confessarii habitualis.

1. Difficile est, ad unguem decernere, ad quem gradum ascendere debeat scientia in Confessario, cuius munus est Iudicis, Magistri, & Medici quoad salutem penitentis. Ex placitis tamen DD. tria ab ipso scienda colligo, & quidem in meliore gradu à Confessario Mercatorum vel Principum, quam rusticorum, quam mulierum, quam puerorum, &c. Nam Primo scire Confessarius debet, quæ pertinent ad seipsum, quæ scilicet potestate polleat, in quos subditos, virisne, an etiam mulieres, &c. ad quæ peccata, & ad quæ excommunicationes absolvens, ejus potestas extendatur. Quod ultimum, est scire, quoniam casus sunt reservati, qui non item.

2. Secundo, quæ pertinent ad ipsum penitentem, quamnam scilicet dispositionem asserere debeat penitens, ut sit absolutione dignus, quo dolore de offensâ Dei, quò proposito amplius non peccandi, quâ integritate Confessionis, &c.

3. Tertio, quæ pertinent ad ipsa peccata, quamnam scilicet asserant obligationem restitutionis, quamnam satisfactionem partis. Quamnam sint ex se venialia, quæ mortalia. Quamnam circumstantiæ mutant speciem peccatorum, quæ non item.

4. Hæc ergo debent à Confessario aliqua tandem ratione cognosci, ita saltem ut dubitare de iis possit, ut quæ (salvo semper sigillo) ea, vel in libris recognoscere, vel in casibus occurrentibus sciscitari possit à Doctore, iussu interim, quando oportebit, penitente redire, post casum exagitatum, dilata Absolutione. Poterit etiam idem ingenuè à Confessario moneri, ut alium doctiorem conveniat. Quæ profecto probi Confessarii præstare non erubescunt, perinde, ac præstantissimi Medici, in morbis gravibus, alios advocare ad concilium, non dedignantur.

5. Inquires. Ejusmodi scientia estne ad validitatem Confessionis necessaria, an dumtaxat ad licitam administrationem?

Respondeo Bossius de Iubil. sect. 3. casu 2. n. 168. citans Gabr. Nau. Caer. docet Confessarium, nisi sciat discrimen inter lepram & lepram, id est inter peccatum mortale, & veniale in casibus communiter contingentibus, invalide Confessiones excipere. Sed Suar. d. 18. de Pœnitent. sect. 2. n. 12. sequi omnino debemus docentem per ejusmodi ignorantiam illicite solum exerceri munus Confessarii. Ratio est, quia valor in Sacramentis satis habetur, si ponatur materia, & forma cum intentione legitimi Ministri, ad quam in casu nostro sufficit, ut Confessarius cognoscat